

Пише:
Ненад Стевовић

НЕЗАБОРАВНА ИМЕНА РЕВОЛУЦИЈЕ

У некадашњем Вепровцу, војвођанској вароши у бачкој равници надомак Куле, непосредно након завршетка Другог свјетског рата за вријеме Аграрне реформе и колонизације, населиле су се 342 црногорске породице са укупно 1862 члана. Биле су то породице бораца и палих бораца НОБ-а, у највећој мјери из тадашњег Колашинског среза. Из других југословенских република њима су се придружиле још 30 црногорских фамилија са 176 чланова.

рама у околини Колашина, у борби са четницима. Имао је непуне 33 године. За народног хероја проглашен је 12. јула 1949. године.

То је земља највећих крајности — дубоког мрака и раскошне свјетлости, слободни заточеник и усужњена слобода. То је никада написана историја у којој су људи вјековима плакали кријомице и своје и туђе сузе. Црна Гора је држава која није знала за државне границе, као што није знала за границе између живота и смрти...

Више од седам деценија потомци црногорских исељеника у Крушчићу чувају и његују сјећање на свој славни завичај. Имена Вукмана Крушчића и Вељка Влаховића их на то обавезују. Нека тако остане и убудуће, за добробит њихову и у част и славу постојбине Црне Горе.

Ије прошло много времена од доласка у равну Војводину и црногорски исељеници су 1950. године одлучили да свом новом мјесту у којем ће наставити живот дају име које ће их подсјећати на стари крај. И дали су му име Крушчић, у знак сјећања на Вукмана Крушчића револуционара и народног хероја из колашинског краја.

Вукман Крушчић је рођен 1909. године у селу Поља надомак Колашина у сиромашној сељачкој породици. У родном мјесту је завршио основну школу, а гимназију у Беранама. Као најбољи ђак своје генерације, школовање је наставио на Правном факултету у Београду где се убрзо прикључио револуционарном студентском покрету. Као добар организатор, храбар и сугестиван активиста предводио је студентске демонстрације и акције заједно са Ивом Лолом Рибарем, Мирком Срзентићем и Рифатом Бурџевићем. У Комунистичку партију Југославије примљен је 1932. године. Након више хапшења због револуционарног рада, 1935. године је спроведен у злогласни затвор у Вишеграду. Прије рата био је политички активан и у родном крају где је изабран за секретара Мјесног комитета КПЈ у Колашину.

Након избијања рата радио је на организовању Тринаестојулског устанка у колашинском срезу и учествовао у борбама за ослобађање града Колашина у јулу 1941. године. У саставу Црногорског одреда за операције у Санџаку учествовао је у Пљеваљској бици првих дана децембра мјесеца 1941. године. Погинуо је 20. јануара 1942. године заједно са још 32 партизана Комског одреда, у Краљским Ба-

биста Вукмана Крушчића краси споменик Побједе у центру овог лијепог војвођанског мјеста које носи име у његову част.

У Крушчићу још један велики Колашинац заузима значајно мјесто у колективном сјећању његових становника. Основна школа носи име по Вељку Влаховићу, револуционару, народном хероју, политичару, сљедбенику и саборцу Јосипа Броза Тита и великом ауторитету у револуционарном покрету широм свијета. Човјеку који је, по сопственом признању, своју родну Црну Гору непрекидно носио у себи, куд год је ходио. Вељко Влаховић је овако видио своју домовину: „Носити непрекидно у себи Црну Гору значи и дар и проклетство. Црна Гора је и морска пјена и снијежна прашина, игра камених литица и суноврат потока, грохот битака и пијанство ратова. То је земља нада и очајања, јаве и сновиђења. Изрешетана је куршумима и громовима. У њој су изгубљене стазе мира и спокојства. Црна Гора није никада молила да је не кажњавају због љубави према слободи, али никада није схватила због чега је та љубав гријех.

